

Karen Swan

Vánoční vyznání

Příběh lásky, která si dala načas

motto

Vánoční vyznání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Karen Swan

Vánoční vyznání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Karen Swan

*Vánoční
vyznání*

motto

Copyright © Karen Swan 2022
Translation © Tomáš Kurka, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-267-2730-9
ISBN e-knihy 978-80-267-2735-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2736-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2732-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Michaelu Georgesovi, za vykopání všech jam

Prolog

Přírodní park Whinfell, Cumbria, říjen 2018

„Nezvládnou to!“ Natasha sevřela lano tak pevně, až jí zbělely klouby. Pokoušela se nedívat dolů.

Hels seskočila z lávky na plošinu na druhé straně. Lana se mírně zhoupala. Přehopkala lávku tak nenuceně, že u toho vypadala spíš jako kreslená veverka z disneyovské *Sněhurky* než jako studentka zubního lékařství ze Somersetu. Otočila se a zjistila, že Natasha zamrzla uprostřed kroku mezi dvěma prkny. Přestala se nadšeně usmívat, zatvářila se překvapeně, a nakonec dokonce trochu škodolibě. „Neříkej, že ses tam zasekla!“ zasmála se a spráskla ruce. „Děláš si srandu?“ Sáhla pro mobil a několikrát Natashu v její nepřírozeně strnulé pozici vyfotila.

Kamarádka na ni vyděšeně zírala. Ráda by prohlásila, že vrostla do země, kdyby takové tvrzení nebylo naprosto očividně absurdní. Trčela totiž skoro deset metrů nad zemí a v bezpečí ji drželo pouze lano. „Nezvládnou to!“ zopakovala roztřeseným hlasem.

„Hele, už jsi zvládla chodit opilá po kočičích hlavách v retro lodičkách od Jimmyho Choo, tak určitě dáš i tohle. Nedívej se dolů a pohni. No tak, jen zdržuješ ostatní!“

Natasha nedokázala pohnout ani očima. Zírala upřeně na tenisky a snažila se alespoň nevnímat hlubinu pod svýma nohama. Ovšem byl to dost marný boj. Jako očarovaná civěla proti své vůli přímo dolů a nohy ne a ne spolupracovat. Zdálo se jí, že se země vlní a vzrostlé borovice po ní vztahují větve jako chapadla. Zakvílela a klesla do nemotorného, nedůstojného a nepohodlného podřepu. Okamžitě ji začaly nesnesitelně bolet stehenní svaly.

Lávka se opět rozkývala, když Sara za ní postoupila o krok blíž. Instruktor, který je poutal k jisticím lanům, říkal, že se mají držet tři kroky od člověka před sebou. Copak byla jediná, kdo poslouchal pokyny? Asi ano. Všechny ostatní víc zajímala Hels a její vtipné poznámky.

„No tak, Naty!“ vykřikla zezadu Sara. „Hni se. Je docela kosa, když se člověk zastaví.“

„Já... já...“, koktala Natasha a pokusila se napřímit, ale okamžitě zase klesla do dřepu. Nohy měla jako z olova. *Fakt se nemůžu hnout.*

„Naty“, ozvala se Hels. „Mysli na to, že si pak dáme margaritu. To bude něco!“

Z bezpečí pevné plošiny obepínající kmen stromu se jí to lehce řeklo. Natasha se na ni zadívala zoufalým pohledem. K Hels zbývalo třináct kroků. Proč jen se zastavila? Kdyby nezpanikařila, byla by dávno na plošině a nic by se nestalo. Když začala moc přemýšlet, vždycky z toho koukaly potíže.

Zezadu se začaly ozývat další hlasy: *Co se děje? Proč nejdeš dál?* Natasha úzkou lávku zablokovala jako špunt. Nikdo se kolem ní nemohl prosmýknout, vyhnout se dalo jen na některé z plošin. Dokud se nepohne, nepohne se ani nikdo jiný.

„Nemůžu, nemůžu, nemůžu“, šeptala, i když věděla, že ji nikdo nemůže slyšet. Sklonila hlavu a uvědomila si, že se chvěje po celém těle.

Nemohla zpátky a nedokázala ani udělat krok dopředu. Jen tak trčela na lávce a čekala, až spadne.

„Hej!“

Výkřik k ní pronikl přes hustou mlhu otupující smysly. Mrkla opatrně dolů a uviděla instruktora, který je poutal na lana a vysvětloval jim zásady bezpečného pohybu po lanovém centru. Díval se nahoru. „Jste v pořádku?“ zeptal se s rukama v bok.

„Fakt se nedokážete o kousek posunout?“ zakřičel kdosi zezadu.

Zavrtěla hlavou. „Nemůžu se ani pohnout,“ špitla. Ani mluvit nahlas jí nešlo.

„Takhle tam trčí už pět minut!“ přidal se někdo další.

Inspektor zamrkal a chvíli uvažoval. Nikdo by dobrovolně nedřepěl v tak nepříjemné a ponižující poloze uprostřed lávky jen tak pro zábavu. „Tak jo, jdu za vámi!“

Po očku ho sledovala, jak stoupá po žebříku k plošině na stromě před ní. Za chvíli už stál vedle Hels. Něco mu řekla a muž přikývl. Stoupl na lávku, která se pod jeho vahou okamžitě zhoupla. Natasha zalapala po dechu, ale instruktor k ní kráčel sebejistě, jako když námořník chodí po pohupující se lodní palubě. „Jmenujete se Naty, že?“

Přikývla.

„Jste v pohodě? Není vám špatně?“ zeptal se a zůstal stát přímo před ní. Natasha k němu vzhledla z podřepu.

„Vy nejste... nejste připoutaný,“ hlesla nevěřicně a ještě pevněji sevřela lano. Bála se, že muž spadne a něco si udělá.

„Krucifix!“ vykřikl poněkud teatrálně. „Pořád na to zapomínám!“ Zacvakl karabinu svého postroje k jisticímu lanu a usmál se. „Neříkejte to na mě šéfovi!“

Natasha neodpověděla. Pokud se jí svým nenuceným chováním snažil uklidnit, tak to nefungovalo. Rozhodně se necítila ani trochu bezpečněji.

Přidřepł si k ní, sepnul ruce a lokty se opřel o kolena. „Takže jste se fakt zasekla?“

„Nemůžu se pohnout,“ zašeptala. „Mrzí mě to.“

„To nemusí. Nebojte, dostanu vás odsud. Slibuju, že se vám nic nestane.“

Podívala se do jeho laskavých očí a pochopila, že jí nemá její neschopnost za zlé, i když on sám se v korunách stromů pohyboval s obdivuhodnou lehkostí. Napřímil se a znovu lávku rozkmital. Natasha sevřela lano ještě křečovitěji a zasténala. Byla přesvědčená, že každou chvíli spadne a umře. Chvěla se a zrychleně dýchala.

Natáhl k ní dlaň. Ucítila na hřbetu ruky příjemně teplou pokožku. Stejně ale svírala lano tak pevně, že jí skoro přestala proudit krev do prstů. „Takže, Naty, já jsem Tom. Fakt vás ne-nechám spadnout. Věříte mi?“

Neodpověděla. Samozřejmě, že mu nevěřila. Jak by mohla, cizímu člověku? Tiše se zasmál. „Takže to chápu jako ne.“

Podívala se na něj. Oči byly jedinou částí těla, kterou teď dokázala pohnout.

„Ale to vůbec nevadí. I s nedůvěrou a odmítáním se dá pracovat.“

Navzdory strachu se usmála.

„Výborně! Úsměv je skvělý začátek!“ I ve strnulém dřepu si uvědomila, že Tom vypadá dobře. Patřil do kategorie pohodových, vysportovaných a věčně skvěle naladěných chlápů, jimž jde jakákoliv činnost od ruky zdánlivě naprosto snadno a bez námahy. „Takže, ze všeho nejdřív se vás pokusím zvednout na nohy. Nepouštějte se do prudkých pohybů, prostě jen pomalu vstaňte.“

Vstát? To po ní stejně tak mohl chtít, aby udělala stojku. Přestala se usmívat a už zase lapala po dechu. „Ne!“ Nehodlala

se pohnout ani o kousek. I kdyby tady měla dřepět navěky, pořád to bylo lepší než se pokoušet vstát.

Chvilí se nic nedělo. Díval se na ni a začínal chápat, že tohle nebude jen tak obyčejná strnulost. Zkameněla uprostřed korun stromů jako solný sloup.

„Tak fajn. Vyzkoušíme si cvik pro začátečníky. Držte se lan po stranách, já vás chytnu oběma rukama v podpaží a pomůžu vám vstát. Nemusíte se pouštět a budete se cítit bezpečněji...“

Zavrtěla hlavou. „Ne!“

Další přestávka k přemýšlení. Když se nedokáže napřímit, jak by se mohla došourat k plošině, i když je to jen pár kroků? Všimla si, že se Tom rozhlíží. Určitě hledal někoho z kolegů. Jenže nejbližší byl o pár stromů dál a plně ho zaměstnával dozor při oslavě narozenin malého kluka. Při pohledu na děti poskakující a pobíhající po lávkách mezi korunami borovic se cítila ještě trapněji – ničeho se nedržely a vůbec se nebály.

„Tak jinak,“ prohlásil Tom. „Když budete souhlasit, tak vás obejmou. Zavřete oči a já vás postavím. Vůbec se nemusíte dívat, kde zrovna jsme.“

„Ne,“ vydechla slabounkým hláskem.

„Tak pak už zbývá jen uspávací injekce.“

Srdce se jí poplašeně rozbušilo. Tom ale jen pokrčil rameny. „Žertuju jen napůl.“

Zhluboka polkla.

„Zavřete oči. No tak, zavřete je a ničeho se nebojte. Nic se vám nestane. Jen zavřete oči a užijte si pocit, že jste tady nahoře.“

„Přesně tohle si užívat nechci,“ zamumlala.

Usmál se, jako by se jí povedl bůhvíjaký vtíp. „To věřím, ale když dokážete poslepu vnímat prostor kolem sebe a zároveň si uvědomíte, že ve skutečnosti nikam nepadáte, tak vám to pomůže odblokovat vědomí a zase vám začnou fungovat instinkty.“

Sice se vám tady nahoře nelíbí, ale mozek zjistí, že vám nic nehrozí. Prostě to vyzkoušejte. Jsem těsně vedle vás a nedovolím, aby se vám cokoliv stalo.“

Bála se pořád, ale poslechla a zavřela oči. Všechny ostatní smysly zbystrily a Natasha vnímala vánek nejen kolem sebe, ale i pod sebou. V pevně sevřené dlani cítila zábradlí z tlustého lana, pod nohama pevné dubové prkno a taky si uvědomila, že ji peckelně bolí stehna. Dřepěla uprostřed volného prostoru, sice nejspolehlivě, ale poměrně stabilně.

Otevřela oči. Pozorně ji sledoval. „V pohodě?“

Přikývla.

„Dokážete se sama postavit?“

Rychle zavrtěla hlavou.

„Můžu přistoupit blíž a obejmout vás? Nedělám to pro zábavu, ale proto, abych zklidnil vaši nervovou soustavu, která teď zažívá poněkud bouřlivý mejdan.“

Znovu se pousmála jeho vtipu. „Dobře.“ Udělá cokoliv, jen aby se odsud dostala.

„Tak jo. Jdu k vám. Postavím se na stejné prkno. Lávka se trochu pohne, ale nepřevrátíme se ani nespádneme...“

Než stačila cokoliv namítnout, postoupil o krok kupředu. Můstek se zakymácel a Natasha se instinktivně pustila lan a napřáhla ruce k Tomovi, který se změnil v jedinou dosažitelnou jistotu. Jakmile uvolnila křečovitě sevření, objemul ji pevně kolem ramen a přitáhl ji k sobě. Zabořila tvář do černé mikiny a uvědomila si, že stojí.

„Tak co, jste v pořádku?“ zeptal se, ale Natasha jeho slova vnímala jen jako dunění vycházející z jeho hrudi.

„Haló?“

„Hmm.“

„Tak a teď si mně stoupněte na nohy.“

„Cože?“

„Stoupněte mi na nohy.“

„To nejde. Přece vám neublížím.“

Do ucha jí tentokrát zaduněl smích. „Toho se fakt nebojte! No tak, do toho. Nejúčinnější metody vypadají trochu potrhle.“

Váhavě se postavila na jeho nártý. Připadala si směšně, ale jedinou další alternativou by asi opravdu byla uspávací injekce.

„Pevně se mě držte.“

„Co chcete dělat?“ zeptala se, ale poslechla.

„Myslete si, že budeme tančit.“

„*Tančit?*“ Vyděšeně zalapala po dechu.

„Jasně, připravte se na malou piruetu...“ Než stačila cokoliv namítnout, otočil se o sto osmdesát stupňů. Cítila, jak pouští jednu ruku z jejích zad a cosi kutí s karabinou na postroji. Došlo jí, že se odepnul, narovnal překřížené lano a zase se připnul. Cosi provedl i s jejím postrojem a za okamžik ji už zase objímal. Těch několik hmatů provedl naslepo a tak rychle, že se ani nestačila leknout.

„Pořád v pohodě?“

Zmohla se jen na nepatrné přikývnutí. Stála na nohou cizího muže, držela se ho jako klíště a v téměř desetimetrové výšce čekala na smrt.

„Umíte valčík?“ zeptal se, ale nečekal na odpověď. „Je to docela jednoduché. Krok, sun, krok. A zase krok, sun, krok!“ Ladně ji vedl dozadu, přesně podle svých pokynů. Jednou rukou se přidržoval lanového zábradlí, druhou ji svíral kolem pasu. Po chvíli ucítila, že jeden z kroků byl o něco delší. Zadržela dech a přitiskla se k němu ještě pevněji.

„Tak a teď už můžete otevřít oči,“ vybídl ji.

Jak to? Zůstali stát? Nejistě pootevřela jedno oko a odtáhla se, ale jen o kousek. Jediným hmatem uvolnil karabinu, která dosud držela jejich postroje u sebe.

„Terra firma neboli jsme na pevné zemi. Teda zatím obrazně,“ usmál se.

Natasha se opatrně rozhlédla a zjistila, že stojí na plošině. Vratce sestoupila z jeho nohou. „Panebože, konečně!“ Zhluboka se nadechla, chytla se za hrud' a podívala se na pevná prkna pod sebou. Stále ještě si nebyla jistá, jestli dokáže stát bez opory. Svezla se na kolena a sklopila hlavu. Zvládli to!

„Z tak hrdinného zachránce by se kolena podlomila dokonce i mně!“ prohlásila Hels a koketně se uchichtla. Odjakživa flirtovala se vším, co mělo kalhoty. „Jak bych se vám mohla odvděčit?“

„To nebude nutné. Dělal jsem jen svoji práci,“ uchechtl se Tom. Odepnul se z lana a sklonil se k Natashe. „Jste v pořádku?“ zeptal se tiše.

Zvedla oči a sevřel se jí žaludek. Cítila se trapně, když se na něj poprvé podívala zrakem nezkaleným hrůzou. Byl vysoký, to už koneckonců věděla, měl hnědé vlasy, výrazné obočí a modré oči. V úsměvu a laskavém hlase se skrývalo něco, co ji nutilo natáhnout ruce a znovu skrýt tvář na jeho rameni. Připadal jí... povědomý. Jako by se už někde viděli.

„Moc děkuju. Cítím se teď děsně trapně.“

„To nemusíte. Lidem se to tady stává docela často. Nic si nevyčítejte, vedla jste si dobře.“

Věděla, že se jí snaží jen uchlácholit. I malé děti jsou statečnější než ona.

Zřejmě poznal, co se jí honí hlavou. „Ještě pořád mi nevěříte, co?“ prohlásil a rozesmál se.

„Ne, já... nevím,“ hlesla a potrásla hlavou. Ráda by ještě něco dodala, ale nic vhodného ji nenapadlo. Adrenalin jí proudil žilami, ale přece jen se pomalu vzpamatovávala. Co se to tam na lávce stalo? Uvědomila si, jak vtípkoval, aby ji rozptýlil a přivedl

na jiné myšlenky. A taky si vzpomněla, jak bezpečně se cítila v jeho náručí. A současně vnímala zmatek, který pociťovala, když s ní tancoval mezi stromy...

„Myslím to vážně, Naty, vedla jste si dobře.“ Donutila se vydržet jeho pohled a cítila, že mezi nimi přeskočilo něco víc než jen obyčejná zdvořilost. Zřejmě to vnímal také, protože se trochu zarazil a díval se jí do očí déle, než by se slušelo. Nadechl se, ale promluvil s nepatrným zpožděním. „Pomůžu vám vstát.“

Napřímil se a podal jí ruku. Chytla se ho, ucítila dotek jeho pokožky ve své dlani a stisk pevných prstů. Bez sebemenší námahy ji vytáhl na nohy. Na chvíli se odmlčeli.

„Takže...“ Usmál se, potřásl hlavou a odvrátil zrak. „Hm... Je mi jasné, že jste si zaplatila celou trasu v korunách stromů a máte na svůj zážitek nárok, ale přece jen bych doporučoval, abyste si pro dnešek dala pauzu. Prožila jste docela velký šok a tohle má být zábava, a ne mučení.“

„To máte pravdu. Přijela sem na rozlučku se svobodou. Mučení přijde na řadu až po svatbě. Že jo, Naty?“ ozvala se Sara, která v tu chvíli došla na plošinu a odepnula se z lana.

„Budete se vdávat?“ podivil se Tom, o krok ustoupil a dal si ruce v bok.

„Co je na tom tak divného?“ nechápala Hels.

„Já jen, že vypadá tak...“ Podíval se na Natashu a dodal: „Vypadáte tak mladě.“

„Láska kvete v každém věku,“ namítla Hels. „A v mladším přece nejvíc. Vždyť i Romeo a Julie byli v podstatě teenageri.“

„Zdaleka už nejsem teenager,“ vyhrkla Natasha.

Pomalu přikývl. „No... tak teda gratuluju.“

„Díky.“ Znovu se zadívala na plošinu pod svýma nohama. Kolem se snažili co nejrychleji proklouznout netrpěliví návštěvníci. Nehodlali riskovat, že zůstanou trčet v další nedobrovolné frontě.

„Nebojte, nehodlám dál pokoušet štěstí a působit sobě ani jiným další komplikace,“ vrátila se Natasha k původnímu tématu a odhrnula si vlasy z tváře. „Fakt mě mrzí, co jsem způsobila.“

„Nic jste nezpůsobila.“

Znovu k němu vzhledla a všimla si, že ji stále pozoruje, ale už se u toho tak významně neusmíval. Vzduch mezi nimi však nepřestával jiskřit a Natasha si koutkem oka všimla, že Hels koulí očima a už teď se těší, jak bude drbat o tom, že její kámoška flirtovala s instruktorem.

„Hm, ostatní se už asi budou divit, kde jsme se zasekly.“ Podívala se významně na Saru, vedoucí jejich skupinky.

„Nebudou,“ namítla. „Napsala jsem Rachel, že se sejdem v domě ve větvích. Před chvílí skončily.“

Natasha protočila panenky a v rozpacích nad tím vším rozruchem si zamnula čelo. „Uf, jsem fakt nemožná.“

„Vůbec ne. Náhodou se to malé zdržení docela hodí. Alespoň budou mít čas na to, aby někam schovaly striptéra!“

„Cože?“ Rázem si přestala mnout čelo.

„Snad se nečervenáš?“ vykřikla Hels pobaveně.

„Říkala jsem, že na rozlučce nechci...“

„Vegetariány!“ dořekla rychle Sara. „Nebo že bych špatně slyšela?“ uvažovala zamyšleně a poklepávala si prstem na rty.

Natashe neušlo, že Tom sleduje jejich vtipkování se zmateným výrazem. Když se jejich oči opět setkaly, zvázněl. „No... vypadá to, že vás čeká zajímavý víkend. Jsem rád, že se ho dožijete.“

„Myslím, že bych radši slítla dolů,“ zasténala Natasha. „Lepší noc na jipce než pohled na striptéra, který se mi bude natřásat před nosem.“

„Mluvila bys jinak, kdyby to byl Channing Tatum,“ podotkla Hels.

„Určitě už je vám líp?“ ujišťoval se Tom.

„Jasně, jen si připadám děsně nemožná.“

Tom se podíval na ostatní. „Je vždycky tak sebekritická?“

„Ani mi nemluvte,“ vzdychla Sara. „Řekněme, že na sebe klade vysoké nároky. Zbytečně se jí neříká slečna Dokonalá.“

„Jak to?“

„Dokonalé vlasy, dokonalý byt, dokonalá postava, dokonalý snoubenec...“

„Hej, já tě slyším!“ protestovala Natasha.

„Vidíte? I dokonalý sluch.“

Tom se usmál a současně se mu ve vysílačce zavěšené u pasu ozvalo zapraskání. „Povinnost volá,“ vzdychl. „Musím jít.“

„Copak nejste ve službě i tady s námi?“ vykřikla teatrálně Hels. „Nemůžete zůstat? Co když bude potřebovat zachránit ještě jednou?“

„Myslím, že debaty o striptýzu bych před šéfem těžko vydával za součást bezpečnostního školení.“ Přejel skupinku pohledem a zase se očima zastavil u Natashy. „Rád jsem vás všechny poznal... Naty, užijte si rozlučku se svobodou.“

„Díky. Za všechno.“ Snažila se o nezávazný tón, ale moc se jí to nepovedlo.

„Ozvěte se, kdykoliv si zas budete chtít zatancovat na stro-mech,“ prohlásil, pokrčil rameny a pomalu odvrátil pohled.

„Vsadím se, že to zkouší na všechny holky,“ bručela Hels, když se za ním dívaly, jak se vrací k žebříku, vytahuje z pouzdra na opasku vysílačku a mluví do ní. Šel zachraňovat další nešťastníci? V jeho podání to vypadalo jako nic.

„Jsi tady, Naty?“

„Cože?“ Natasha zamrkala a zjistila, že jí Hels luská prsty přímo před obličejem.

„No konečně ses probrala. Škoda, že jsi nemohla vidět, jak lehounce tě zvednul. Vypadalo to děsně sexy.“

„Moc jsem ho nevnímala. Dalo mi dost práce, abych nedostala infarkt,“ zabručela a snažila se zaplašit pocity, které se v ní vzmáhaly. Možná to byl ještě důsledek záplavy adrenalinu.

Sara ji vzala kolem ramen. „Co se vlastně stalo? Jednu chvíli jsi byla úplně v pohodě a vzápětí jsi ztuhla jako srnka v reflektorech nákladáku.“

Natasha potřásla hlavou. „Upřímně řečeno nevím,“ připustila. „Bylo to skvělé a pak jsem najednou nemohla dál.“

Sara se zamračila a podívala se na Hels.

„Na mě se nedívej,“ pokrčila rameny kamarádka. „Vůbec ničeho jsem si nevšimla. Až na plošině jsem zjistila, že nejde za mnou. V jednu chvíli jsme si povídaly o svatbě a za okamžik už dřepěla na lávce jako tvrdý Y.“

„Ale teď už jsi v pořádku?“ vyzvíдалa Sara znepokojeně.

„Jasně. Bylo to jen trochu... divný.“

„No, všechny jsme si užily trochu adrenalinu,“ zasmála se Hels, šťouchla do Naty loktem a mrkla na ni. „Dobře, že máš rozlučku zrovna v Center Parcs.“

Sara se chystala něco namítnout, ale Natasha jí v uklidňujícím gestu položila ruku na předloktí. „Jsem v pohodě a všechno je fajn.“

„Určitě?“

Natasha přikývla. Chudák Sara vypadala, že má pořádné výčitky svědomí. Bála se, že výlet do lanového parku nebyl nejlepší nápad. Správně měla víkend zorganizovat Hels jako nejlepší a nejstarší Natashina kamarádka. Všechny však věděly, že by to dopadlo katastrofálně. Striptýz by byl ještě to nejmenší.

„Tak co? Doženeme ostatní a půjdeme na oběd?“ ptala se Hels. „Pohled na chlapy ve mně vždycky vzbuzuje chuť k jídlu.“

„Nechcete ale dojít trasu až do konce?“ navrhovala Natasha. „Sedla bych si někam na lavičku a počkala na vás. Nerada bych, abyste kvůli mně musely skončit předčasně.“

„Naty, jsme tady od toho, abychom pořádně rozjely tvoji rozlučku. Pozorování opeřenců v korunách stromů může počkat,“ prohlásila Hels a vytáhla z kapsy elektronickou cigaretu. Všechny tři slezly po žebříku zpátky na zem.

„Že jste si dělaly randu? Že jste mi neobjednaly striptéra, že ne?“ vyzvídala Natasha, když si ze stojanu braly kola a vyjely na lesní cestu.

„Já to fakt pochopila tak, že na rozlučce nechceš vegetariány,“ krčila rameny Hels a zařadila se jí po bok. Sara se přidala z druhé strany. Natasha se cítila spíš jako vězeňkyně než nastávající nevěsta. Přítelkyně ji doprovázely jako eskorta k chatě, kde už čekaly ostatní kamarádky s vínem. A zřejmě i s chlápkem v tangách. Zasmála se, zahnila strach, který se pořád ještě krčil kde-si na dně duše, a šlápla do pedálů. Mířila vpřed, vstříc své budoucnosti.

Kapitola 1

Vídeň, sobota 26. listopadu 2022

„Kde to je?“ zeptala se Natasha a dívala se fasádu městského činžáku. Zoufale toužila po tom, aby už byli uvnitř. Strávili na cestě třináct hodin a překonali čtyři časová pásma. Nebylo divu, že jejich malá půlku letu probřečela. Ještě, že teď jí spokojeně spala v náručí.

„Ve čtvrtém poschodí,“ odpověděl Rob, zaplatil taxikáři a jako obvykle mu nechal slušné spropitné. „Majitel se jmenuje Huber. Jméno by mělo být na zvonku.“

„Neříkal jsi, že bude přes víkend pryč?“

„Jo.“ Vzal kufry a vyšel za ní po několika schodech k domovním dveřím. Natasha stála ve svém obvyklém mateřském postojí. Mírně se pohupovala a jednou rukou podpírala spící Mabel hlavičku.

„A kde ti nechal klíč? U sousedů?“

„Ne, ve schránce před bytem. Neboj se, mám kód.“ Zasaštral v kapse po mobilu.

„Ale jak se dostaneme do domu?“

Sledovala, jak se mu mění výraz tváře. „No jo... do háje! O tom se nějak nezmínil.“

„Aha.“ Zachvěla se. Už se setmělo a město se krásně třpytilo v záři poněkud předčasných vánočních světel. Jenže taky foukal studený vítr. Přitiskla Mabel pevněji k sobě. Byli stále ještě oblečení jako k moři. Natasha měla lehké, krátké bavlněné šaty. Proti evropské zimě si vzali jen svetry. Nemohli venku postávat příliš dlouho. Určitě bylo pod nulou. „Tak zkusíme sousedy. Nejspíš jsou na zmatené turisty zvyklí.“

Rob zíral na zvonky. Huberův byt měl číslo osm. „Slesinski ze sedmičky by už mohl být dost vzteklý, jak na něj pořád zvoní někdo od Airbnb.“

„To možná jo, Robe. Ale musíme malou dostat do tepla a do postele.“

Nakrčil nos. „V čísle čtyři bydlí někdo, kdo se jmenuje Pluta. Bude to jiné patro, takže ho snad turisté nevyrušují tak často.“ Stiskl zvonek a čekal.

„Ja?“ ozval se po chvíli ženský hlas.

Natasha přihlížela, jak se Rob naklonil a pustil se do vysvětlování. Vždycky tvrdil, že umí docela slušně německy. Natash se však zdálo, že mluví dokonce velmi dobře. Rozuměla ovšem jen slovu Huber. Chvíli si se ženou povídal a svůj proslov zakončil salvou smíchu.

Za okamžik se ozval bzučák a Rob otevřel těžké domovní dveře.

„Vidíš? Byla moc ochotná,“ konstatoval spokojeně. „Vsadím se, že Slesinski je nevrlej dědek a vykašlal by se na nás.“

„To není tak jisté,“ namítla unaveně Natasha, vešla do chodby s mramorovou podlahou a počkala, až Rob přinese kufry. Vstupní hala byla široká a prostorná. U jedné stěny stála stará zelená sedačka se sametovým čalouněním a hned vedle stojan s několika deštníky. Nechyběla ani dřevěná skříňka s příhrádkami. Některé byly prázdné, jiné přeplněné letáky a obálkami.

Vmáčkli se do malého, dýchavičného výtahu se zrcadlovými stěnami. Natasha se dívala na odraz spící dcerky: narůžovělé buclaté tvářičky, malá ústa, vlásky splývající v tmavých lokýnkách. Chudák dítě bylo úplně vyčerpané a Natashu mrzelo, že ji hned zítra budou muset vláčet do dalšího letadla. Možná by bylo lepší, kdyby počkali pět hodin na letišti a letěli nejbližším spojem. Ale na druhou stranu se asi všichni budou cítit líp, když se vyspí v pořádné posteli.

Dveře výtahu se otevřely a Rob s kufrem couval ven. Už poněkolkáté se praštil do holeně cestovní postýlkou. Byt číslo osm našli hned. Rob zadal kód, který si přečetl v telefonu. Vítězoslavně vyndal ze schránky klíč.

Zasunul ho do zámku, když vtom na ně kdosi zavolaal. Ale spoň se zdálo, že volá na ně. Překvapený Rob přistoupil ke schodišti a podíval se dolů. Zamával, okamžitě přešel do němčiny a rozmáchle gestikuloval. Natasha také nahlédla přes zábradlí. O dvě patra níž stála mladá žena – bosá, ve cvičebním úboru a s vlasy stáhnutými do nepořádného koňského ohonu. Zavola-la na Natashu cosi nesrozumitelného.

„Bydlí ve čtyřce, to ona nás pustila dovnitř,“ vysvětloval Rob. „Prý na ni můžeme kdykoliv zaklepat, kdybychom něco potřebovali.“

„To je milé,“ odpověděla Natasha chladně, zdvořile se na ženu usmála a trochu pevněji sevřela dceru. „Jdu uložit Mabel.“

Zatlačila do odemknutých dveří a vešla do vzdušného bytu s vysokými stropy a okny do tří čtvrtin výšky místností. Před zvědavými pohledy sousedů z druhé strany ulice je chránily lehké záclony a závěsy. Pokoje byly úzké a zařízené v úsporném bruselském retro stylu, s mosaznými lampami a sedačkou čalouněnou tkaninou buklé, která jako by vypadla ze sedmdesátých let. Rob většinou objednával ubytování jiného typu. Dával před-

nost stylu anglického venkova, ale v bytě měli zůstat stejně jen jednu noc, a navíc byl blízko letiště.

Ložnice byla modrá, s barokně působícími štuky a nápisem, který svítivě neonovou růžovou barvou hlásal: *Lovers*. Mabel se Natashe pohnula v náručí, jako by ji ticho v pokoji rušilo. Ve Vídni sice bylo jen něco po šesté, ale její biologické hodiny už ukazovaly deset. Měla by dávno spát a nebylo by dobré, kdyby se teď vzbudila. Trvalo by nekonečně dlouho, než by ji Natasha zase uspala. Problém byl, že cestovní postýlka stála na chodbě, kde si Rob pořád ještě povídal se sousedkou. Natasha chvíli uvažovala, jestli má vyjít ven a požádat ho, aby postýlku přinesl, ale nechtěla být za stíhačku. Rob nemohl za to, že si všude hned našel přátele. Měl už prostě „takový obličej“. Odhrnula tedy přikrývku a shodila na zem vrchní polštář. Položila Mabel na postel a přihlížela, jak malé tělíčko zapadlo do měkkého důlku. Opatrně k dceři přisunula milovanou plyšovou kravičku Mů a obě přikryla. Dítě zhluboka oddychovalo a spokojeně dumalo palec. Snažili se ji tento zlozvyk odnaučit, ale teď Natasha neměla to srdce, aby jí v cucání prstu bránila. Lehla si vedle, hladila ji po tvářičce a nejraději by okamžitě také usnula. Cestování přes několik časových pásem bylo vyčerpávající.

Se zavřenýma očima uslyšela Roba, jak vešel do vedlejšího pokoje, zatáhl závěsy a rozsvítil světlo. Z televize zazněly tiché hlasy moderátorů talkshow. Za chvíli přinesl do ložnice cestovní postýlku a kufr. Nadzvedl obočí, když uviděl Mabel schoulenou uprostřed postele. Očividně tam už zůstane přes noc.

Natasha se rozpačitě usmála. „Obávám se, že ses zdržel moc dlouho. Musela jsem ji někam uložit.“

„Vyptával jsem se, jak se dostanu k nejlepší pekárně ve městě,“ zabručel. Přistoupil blíž, podíval se na dceru a něžně ji políbil

na tvář. „Na Tripadvisoru má nejvyšší hodnocení ze všech v tétohle čtvrti.“

„Aha, no jasně.“

Rob Stoneleigh měl vždycky rád to nejlepší, co bylo k mání. Ať už šlo o pečivo, boty nebo auta. „Nejdeš už spát, že ne?“

„Jsem strašně utahaná, Robe. V letadle jsem vůbec nezabrala, na rozdíl od někoho!“

Mávl rukou. „Nemůžu za to, že se Mabel uklidní jen u tebe.“

„Já vím.“ Natasha se usmála a láskyplně se podívala na dcerku. Bylo to vyčerpávající, ale v duchu byla spokojená s tím, že je pro ni tak nenahraditelná a potřebná.

Rob chvíli přihlížel, pak se sklonil k posteli a dlouze manželku políbil. „Ale byla to krásná dovolená, co?“ zašeptal.

„Úžasná.“

Znovu ji políbil. „To ty jsi úžasná. Nevím, co bych si bez tebe počal.“ Upřel na ni světle šedé oči. Na okamžik se v nich objevil náznak úzkosti.

Něžně ho pohladila po tváři. „Neboj, vždyť se nikam nechystám,“ zašeptala. Minulý týden si spolu hodně povídali. Upřímná slova působila na rozbolavělá srdce jako hojivý balzám. Všechno překonali a zamířili do klidnějších vod.

„Ani vedle do pokoje za mnou?“ V očích se mu objevil povědomý záblesk. „Ta pohovka vypadá pohodlně!“ prohlásil a zamrkal, až se musela jeho neslušnému návrhu usmát. „Mohli bychom si udělat hezký večer. Poslední večer dovolené. Zajdu koupit víno a něco k jídlu. Uspořádáme si vídeňský večírek pro dva.“

Položila mu prst na rty a zadržela ho dřív, než se stačil příliš nadchnout. „Bylo by to krásné, ale myslím, že v tuhle chvíli se nic nevyrovná natřepanému polštáři a osmi hodinám spánku.“

Chvíli uvažoval, jestli myslí svá slova vážně. „Vždyť je teprve sedm. Jestli teď usneš, vzbudíš se uprostřed noci. Po každém dálkovém letu by ses měla přizpůsobit místnímu času.“

„Já to vím, ale Mabel ne. Vzbudí mě tak jako tak. Je jí úplně jedno, jestli zrovna máme maledivský, nebo rakouský čas. Proto se musím vyspat, když to jde. Jsem vyřízená.“

Záblesk se z Robových očí vytratil. Napřímil se a odstoupil od postele. Mabel se pohnula a tiše zachrápala.

„Mrzí mě to,“ šeptla Natasha. „Zítřka se přizpůsobím tvému času.“

„Dobře, v pohodě,“ souhlasil nenuceně, přetáhl si přes hlavu košili a odhodil ji na židli. „Tak mám ji sestavit, nebo ne?“ zeptal se a ukázal na cestovní postýlku.

„Nemusíš. Mabel se vyspí s námi a ráno bude o jedno balení méně.“

„Tak jo.“ Zvedl kufr na stoličku a otevřel ho. Tiše vzdychl při pohledu na plavky, ještě vlhké po posledním koupání v Indickém oceánu. Uvědomil si, že zítřka je čeká definitivní návrat do reality.

„Podal bys mi pyžamo?“

Prohrabal úhledně složené prádlo, našel bílé lněné pyžamo s námořnickým vzorem a hodil jí ho. Natasha se převlékla přímo na posteli, oblečení odhodila na zem a vlezla si k dcerce pod deku.

Rob se na ni překvapeně zadíval. „Zuby si čistit nebudeš?“

„Ne. Dneska večer rozhodně ne.“

„Vždycky si čistíš zuby. Nezapomněla jsi na to dokonce ani po zahradním mejdanu u Parkerových, kde jsi pětkrát zvracela a řekla jsi Lauren, že je nafoukaná kráva.“

„Jsem strašně utahaná,“ odpověděla, zavřela oči a přála si, aby jí ten hrozný večer nepřipomínal. Lauren byla našťavaná celý týden a udobřil ji až poukaz na wellness víkend.

Slyšela, jak si rozepnul a sundal džíny. „Jdu do sprchy, převlíknu se a skočím se někam najíst. Určitě nic nechceš?“

„Ne,“ zašeptala z polospánku. „Nezapomeň nastavit budík.“

„Jasně. Dám ho na osmou. Budeme mít čas dojít pro pečivo na snídani a pak se ještě projdeme. Do deseti odsud musíme vypadnout.“

„Jasně,“ zabručela a z dálky zaslechla, jak pouští vodu. „Do deseti.“

* * *

„Mami!“

Natasha zasténala, otevřela jedno oko, ale zatím ještě nedokázala pohnout hlavou. Mabel klečela vedle ní, cucala si palec a kroutila matce pramenem dlouhých blondatých vlasů.

„Mám hlad.“

„Hm?“ hlesla Natasha a snažila se vzpamatovat. Nohy i ruce měla jako z olova a nedokázala se ani pohnout. Rob vedle ní chrápal. Večer ho už vůbec neslyšela přijít. Obvykle ji obejmul, ale tentokrát se k ní zřejmě přes dceru nedostal. Matně si uvědomila, že se jí díky tomu lépe spalo.

Mabel ji pohladila po tváři upatlanými prstíky. „Mám hlad, mami.“

„Natasha se zamračila. „Čím ses to...“ Chytila dcerku za ruku. Prsty měla špinavé od bleděmodré brečky s malými krystalky.

Natasha se okamžitě probrala a posadila se. „Mabel, na co jsi to sahala?“

Dcerka zamrkala.

„Nebudu se zlobit. Jen mi ukaž, s čím sis hrála!“

Mabel se převalila přes postel a slezla dolů. Natashy se sevřelo srdce strachy. Dcera zřejmě prozkoumávala byt, zatímco

rodiče spali. Proč ji přece jen neuložili do cestovní postýlky s vysokými postranicemi!

Natasha odhrnula příkrývku a následovala Mabel přes obývací do kuchyně. Včera večer byla příliš unavená na to, aby se tam podívala. Byla zařízená jako minimalistický sen každého fanouška vaření: matné, antracitově šedivé skřínky a černá pracovní deska z přírodního kamene. Ale teď se kuchyň změnila v matčinu noční můru. Mabel otevřela skříňku pod dřezem a rozházela její obsah po podlaze. Všude se povalovaly červeno-žluté tablety do myčky, z převrácené láhve saponátu pomalu vytékala nazelenalá tekutina a zvětšující se kaluž dosahovala až k hromádce vysypané soli na změkčování vody. Natashe okamžitě došlo, od čeho má dcera špinavé prsty. Rychle ji zvedla a podržela ruku pod tekoucí vodou. „Mabel, strkala sis prstíčky do pusy?“

Mabel zamrkala, znejistělá změnou matčina tónu z ospalého na přísný.

„Otevři pusinku, mamka se podívá.“ Natasha dítěti rozevřela čelisti a zkoumavě nahlédla do ústní dutiny. Nic. Ani pěna, ani podezřele chemický zápach. Přitiskla si malé vlhké prstíčky k tváři. „Mabel, miláčku, řekni mamince, strkala sis prstíčky do pusy?“

Dcera zamrkala.

„Snědla jsi něco z těchhle věcí na podlaze?“

„Ne, mami.“

„Určitě? Kdybys je olízla, moc by tě bolelo břicho. A to bychom nechtěly, vid’?“

„Mám hlad.“

„Jasně, ale...“ Natasha vzdychla. Kde je tady vůbec nejbližší dětská pohotovost? Dovolená končila fakt mizerně... „Robel!“

S Mabel na ruce spěchala do ložnice. Rob stále ještě ležel na zádech a tvrdě spal.

„Robe!“ vyštěkla.

Vyděšeně sebou trhnul a vypadal v tu chvíli dost směšně. „Co? Co se děje, sakra?“ Zamrkal a snažil se zaostřit na manželku a dceru stojící nad ním. Zasténal a rukou si automaticky přejel čelo.

„Mabel se dostala do kuchyně a vysypala na zem všechny mycí prostředky. Ruce měla upatlané od saponátu, soli do myčky a bůhví, jestli něco nesnědla!“

Rob se snažil zpracovat záplavu informací a znovu zasténal. I přes opálenou pokožku vypadal bledě.

Zamračila se. „Kolik jsi toho včera vypil?“

Neodpověděl a převalil se. „Kdyby něco spolkla, určitě by to vyzvracela,“ prohlásil a opřel se o lokty. Natasha přejela pohledem po jeho vyrýsovaných břišních svalech. Rozcuchané vlasy se mu ježily vzhůru a pořád ještě těkal po místnosti poněkud zmateným ospalým pohledem, ale i tak vypadal lépe než většina jiných mužů v nejlepší formě. „Je jí blbě?“

„Ne, ale má hlad. Bojím se, že si mohla něco strčit do pusy.“

Nakrčil nos. „I kdyby, tak by to určitě hned vyplivla. Určitě by nic nespolkla. Vždyť si představ, jak taková tableta asi chutná!“

„Nikdy nevíš, co děti napadne,“ řekla a vzala Mabel znovu na ruku. Pohládila ji po tváři a zkoumavě se na ni zadívala. Snažila se zjistit, jestli nemá příznaky otravy. „Neměli bychom ji vzít na pohotovost? Jen tak pro jistotu.“

„Naty, kdyby spolkla sůl do myčky, tak bychom si toho už všimli. Už dávno by spustila oplachovací cyklus.“ Zasmál se vlastnímu vtipu.

„Hlavně, že se bavíš,“ zlobila se, ale v duchu uznala, že Rob má pravdu.

„No a především musíme stihnout letadlo. Kdyby měla nějaké příznaky, vyřešili bychom to až doma. Kolik je vlastně hodin?“

Natáhl se pro mobil a opět předvedl působivě opálené zádoové svaly a pekáč buchet na břicho. Kdo by se divil, že Mabel byla výsledkem vzrušujících líbánek!

Zachvěl se a Natasha si uvědomila, že se schyluje k průšvihui. Rob na ni vytřeštil oči. „Naty! Je jedenáct a pět minut!“

Cože? O krok ustoupila. To přece nemůže být pravda! V ložnici bylo pořád ještě šero. Vrhla se k závěsům, rozhrnula je a vyhlédla ven. Sněžilo a šedivé mraky nepropouštěly ani stopu slunečních paprsků. Jediné světlo přicházelo z oken na druhé straně ulice.

„Do prdele! To znamená, že objednaný taxík už dávno odjel!“ vykřikl. Odhodil telefon na stolek a vyskočil z postele.

„Jak jsme mohli zaspát? Copak jsi nenastavil budík?“ ptala se Natasha. Rob si oblékl džíny a přes hlavu si natáhl včerejší, stále ještě zapnutou košili. Za necelou minutu měl i boty a byl připravený vyrazit. Natasha stála v pyžamu nerozhodně u postele a držela v náručí Mabel.

„Myslel jsem, že jo,“ odpověděl a poškrábal se na hlavě. „Asi jsem měl telefon přepnutý na tichý režim nebo tak něco. Hele, letím dolů a zkusím chytit taxi. Obleč se a přijď za mnou.“

„Ale...“

Zapnul zip kufru a zvedl složenou cestovní postýlku. „Beru to s sebou!“

„Ale co oblečení?“

„Hod' na sebe to ze včerejška a pyžamo nacípi do příručního zavazadla!“ Nečekal na další námitky a vyběhl ven. Do kuchyně ani nenahlédl. Přece ji nemůžou nechat v takovém stavu! Ale jestli chtějí stihnout letadlo...

„Panebože!“ vzdychla Natasha, posadila Mabel na postel a sbírala z podlahy oblečení. Rychle do něj vklouzla, ale ne tak dokonale jako manžel. Kalhotky měla naruby a šaty špatně zapnuté.

„Proč jsi smutná, mami?“ zeptala se Mabel, když si Natasha sedla na kraj postele a rozvazovala zauzlované tkaničky na teniskách. Včera je skopla z nohou, ale dneska by potřebovala Davida Copperfielda, aby jí pomohl.

Křečovitě se rozesmála. „Mamka není smutná. Jen máme trochu naspěch, zlatíčko. Musíme sebou hodit, jinak letadlo odletí bez nás.“

„Mám hlad.“

„Ja vím, broučku. Slibuju, že ti na letišti něco koupíme.“

„Ale já mám hlad teď.“

„Jasně, ale budeš muset chvíliku počkat.“ V duchu přemýšlela, jestli nemá něco k jídlu v kabelce. Sušenky? Pytlík hrozin? Sezamové křupky?

Zvedla Mabel z postele, doběhla s ní do koupelny a posadila ji na záchod. „Rychle se vyčůrej, miláčku. Fakt rychle. V autě už to nepůjde.“

„Jenže mně se nechce.“ Mabel vycítila vzrůstající napětí a začala pofňukávat.

„Jak to? Už jsi byla?“

Natasha nechápala, jak to dcera mohla dokázat. Nočník tady nebyl a schůdky k toaletě taky ne. To nevypadalo dobře...

„Mabel, řekni mamince, kam ses vyčůrala.“

Dcerce se zachvěl spodní ret.

„No tak, neplakej. Mamka se nezlobí. Jen potřebuju vědět, jestli nemusím uklízet.“

Nemohli po sobě nechat být v takovémto stavu. Prostě nemohli!

Zvedla Mabel ze záchodu a sedla si na něj sama. Na umývadle se povalovala Robova kosmetická taštička, vedle ní holicí strojek, kartáček a pasta. Spláchla, umyla si ruce a všechno shrábla do náručí.

„Tak jo,“ konstatovala, znovu zvedla Mabel a běžela do kuchyně. Taštičku a zbytek toaletních potřeb hodila na pyžamo. „Kde ses vyčůrala, broučku?“ zeptala se svým nejmilejším a nejklidnějším hlasem. Přesly do obýváku a Natasha si okamžitě všimla malé, lesknoucí se loužičky u závěsů. Nebezpečně blízko u závěsů.

„Aha! Tady to máme!“ Postavila Mabel na zem a běžela do kuchyně pro mop. „Kde sakra může být?“ nadávala potichu a zoufale se rozhlížela. V ložnici zvonil mobil. Určitě volal Rob, že chytil taxík.

„Do prdele. Do prdele. Do prdele!“ Popadla roli papírových utěrek a pádila zpátky do pokoje. Odhrnula závěsy, aby se nenamočily, a utřela loužičku, jak jen to šlo.

Mabel se rozplakala.

„Už je to v pohodě, broučku,“ uklidňovala ji Natasha. „Mamka všechno uklidila.“

Odběhla do kuchyně a hodila utěrky do koše. Krabici se zbytkem soli a poloprázdnou láhev saponátu vrátila do skřínky pod dřezem. Shrábla tablety a hodila je tam také. Nic víc se nedalo stihnout.

Telefon bez přestání vyzváněl, což znamenalo, že Rob už je dole pořádně vystresovaný.

Zvedla Mabel, pyžamo a tašku s toaletními potřebami nacpala do malého zavazadla. Stiskla zelené tlačítko, otevřela dveře od bytu a zamířila k výtahu. „Už jdu! Snažím se, Robe! Děláám, co můžu!“ vyštěkla, když jí připomněl, že letadlo na ně čekat nebude.

Dveře výtahu se zavřely a současně zaklaply dveře od bytu. Natasha přitiskla Mabel k sobě a hladila ji po zádičkách. Dovo-
lená nekončila zrovna podle jejích představ, ale trocha zmatků
jim přece nemůže zkazit vzpomínky na skvělé dny u moře!
Všechno bylo dokonalé. Prostě dokonalé.

Kapitola 2

O čtyři hodiny později

Duffy stál na ulici a díval se vzhůru. Musel přivírat oči před zvířeným sněhem, který se mu lepil na řasy. Vybledlá fasáda hořčičné barvy vypadala, jako by ji smáčely deště už celá století. Sloupy s hlavicemi nesly vysoká okna, pod šikmou střechou se skrývaly podkrovní místnosti. Starý dům působil velkolepě důstojným dojmem, asi jako vysloužilý generál s hrudí plnou medailí.

Musel to být on. Ještě jednou zkontroloval pohledem do mobilu mail. *Naproti je autobusová zastávka* – otočil se a uviděl ji. Na lavičce pod přístřeškem seděla stará paní. Vedle sebe měla postavenou nákupní tašku na kolečkách a zdálo se, že vůbec nevnímá lezavý chlad. *Opodál uvidíte stojan na kola.*

To taky sedělo. Vyšel po schodech ke vchodu a znovu nahlédl do mailu. Klíč od bytu by měl vyndat ze schránky po zadání bezpečnostního kódu. Jenže neviděl klávesnici. A majitele, Otto Hubera, se zeptat nemohl, protože odjel na víkend z města.

Mrknul na zvonky. Možná by ho dovnitř pustil soused ze sedmičky? Slesinski. Už se chystal zazvonit, když se dveře otevřely a vyšla z nich hezká mladá žena v legínách a kozačkách.

Měla tmavé vlasy, nezvykle oříškově světlé oči a pihovatý nos. Svým nečekaným zjevem mu málem vyrazila dech.

„Danke,“ poděkoval nejistou němčinou za to, že mu podržela dveře. Prosmýkl se kolem ní. Nejistě se na něj usmála.

„Huber?“ zeptala se a prohlížela si ho od hlavy k patě.

V džínách a pérovce asi vypadal jako typický turista. „Ja.“

„Čtvrté patro,“ podotkla dokonalou angličtinou.

„Danke.“

„Nemáte zač.“ Vypadalo to, že už půjde, ale otočila se. „Jste ve Vídni poprvé?“

Přestal předstírat, že umí německy. „Vlastně ano.“

„Na jak dlouho?“

„Jen přes noc. Zítra odlétám.“

„Hm, to je škoda,“ poznamenala a úkosem si ho prohlížela.

„Ve Vídni je toho tolik k vidění, že to za jednu noc nemůžete stihnout.“

Zkoušela to na něj? „Kdybych mohl, určitě bych se zdržel dýl.“

„Jenže nemůžete.“ Nadzdvihla obočí, jako by tu větu už párkrát slyšela. V tónu hlasu se skrýval jakýsi náznak a v očích se jí pobaveně blýskalo.

„Bydlíte tady?“ zeptal se a přemýšlel, jak by ji ještě chvíli zdržel. Bylo jasné, že žena nikam nespěchá.

„Byt číslo čtyři.“

Mohla mu jen potvrdit, že tu bydlí. Bezděky se pousmál. „Musíte být otrávená ze všech těch lidí, kteří se neustále střídají v bytě pana Hubera.“

„Z některých ano, ale ne ze všech.“ Podívala se mu do očí a zdálo se, že si dobře uvědomuje, jak její krása na muže působí. Záhadně se usmála a otočila se k odchodu. „V domě pozor na kočku, škrábe!“

Duffy by ji rád ještě chvíli zdržel, ale nic ho nenapadlo. Už dlouho s nikým neflirtoval. Kam šla v neděli odpoledne? Do posilovny? Do supermarketu? Vráť se brzy?

Díval se za ní a pocítil záchvěv zadostiučinění, když se po něm ohlédla a znovu se záhadně usmála. Vešel do haly a opět na něho dýchl pocit zašlé důstojnosti. Vybledlé starožitné kousky neladily s funkčním zařízením potřebným pro provoz činžovního domu. Bez váhání minul výtah a zamířil ke schodišti. Nepřestával myslet na krásnou sousedku a bral schody po dvou.

Před dveřmi našukal kód, vytáhl klíč a vešel do bytu. Ve vzduchu se vznášel intenzivní odér čisticích prostředků. Tíše našlapoval a s údivem si prohlížel nábytek v retro stylu. Připadal si jako v ateliéru při natáčení padesátkového filmu s Doris Dayovou.

Shodil ze zad batoh a prošel jednotlivé pokoje. Neonový nápis v tmavomodré ložnici měl zřejmě působit uměleckým dojmem, ale Duffymu připadal kýčovitý. Nahlédl do koupelny. Mramorové obklady a jen sprchový kout bez vany. Ale všude čisto a na stoličce ležely připravené ručníky. Kuchyně za obývacím pokojem byla plná skříněk. Kdyby chtěl něco najít, připadal by si jako v únikové hře. Zkusil hned první a vykoul na něj mop se žehlicím prknem. Na lince stál jen kávovar, ale rychlovarná konvice nikde. A toustovač taky neviděl. To ho zamrzelo, protože si přivezl skleničku droždové pomazánky – taková malá vzpomínka na domov.

V kapse bundy mu zazvonil telefon.

„Dorazil jsi?“ zeptal se bez úvodu hlas s nepatrným přízvukem.

„Jo, jsem tady,“ odpověděl, mírně se usmál a přešel zpátky do obývacího pokoje.

„No a jaké to tam je?“

„Ocitl jsem se zřejmě ve snu všech hospodyněk z amerických předměstí v padesátých letech,“ odpověděl a maně se dotkl lampy se stínítkem z perli čápa marabu. Mosazný podstavec měl kupodivu tvar nohou plameňáka.

„Přepni na video,“ požádal ženský hlas. „Chci to vidět.“

Vyhověl jí a otáčel se po pokoji, aby měla panoramatický výhled. „Nádhera! Vypadá to ještě líp než na fotkách.“

„Pro mě je to zbytečně velké. Říkal jsem ti, že by mi stačila i garsonka.“ Přistoupil k oknu a díval se dolů na ulici. Stará paní stále ještě čekala na autobus. Kolem zastávky prošel mladík v bundě a čepici North Face. Na uších měl sluchátka a kýval hlavou do rytmu. Po ženě z bytu číslo čtyři nebylo vidu ani slechu. „Jsem tady přece jen na jednu noc.“

„Právě proto jsem si říkala, že by nebylo špatné, kdybys poslední noc prožil v pohodlí.“

Otočil se zpátky do pokoje. Připadal si v něm jako cizorodý prvek. Opřel telefon o vázu s motivem ananasů a sehnul se, aby si rozvázel tkaničky. Sundal si i péřovku a s hlubokým povzdechem si sedl na pohovku.

„Anyo, oceňuju tvůj dobrý úmysl a jsem fakt rád, že jsi mi zarezervovala ubytování,“ prohlásil zdvořile a podíval se na blondýnku na obrazovce.

Ve vzduchu viselo nevyslovené „ale“ a Anya si povzdechla. „Žádný div, že jsme se rozešli.“

„Máš pravdu. Zasloužíš si chlapa, který dokáže rozeznat Pradu od... pappardelle.“ Vyčkávavě se zadíval na obrazovku. Zabrало to?

„Už podle toho, že jsi vyslovil slovo Prada, bych řekla, že nejsi zdaleka tak nemožnej, jak se děláš.“

„To sotva. Kdybych nebyl tak nesnesitelněj, nedala bys mi kopacky, nebrečela bys do koktejlu, neseznámila by ses s Henrikem,

neodstěhovala se zpátky sem a nezačala žít šťastně až do smrti...
A já bych si s tebou teď nepovídal z tohohle krásného bytu.“

„Chci, abys taky žil šťastně až do smrti, Duffy.“

Lehl si a zahleděl se na štukovaný strop. „Já vím.“ Na tváři mu pohrával úsměv. „Neboj se, alespoň to zkusím.“

„To doufám,“ hlesla, ale nevypadala příliš přesvědčeně.

Vždycky se o něj bála. Zkoumavě se zadívala do kamery. Skoro jako vlastní matka. „Nepřibral jsi?“ zeptala se a podívala se pozorněji.

„Snažil jsem se. Je to vidět?“

„Trochu.“ Odmlčela se. „Strašně mě mrzí, že nejsme doma. Nějak se to blbě sešlo.“

„Nedá se nic dělat. Jak se má?“

„Dobře. Ten pád nebyl tak hrozný, jak jsme se nejdřív báli. Ale Henrik byl strachy bez sebe.“

„Nediv se, o mámu se člověk vždycky bojí.“

„Budeš mi chybět.“

„Vždycky budeme mít Paříž,“ kontroval citátem z *Casablancy*. „Teda vlastně WhatsApp.“ Chráptivě se zasmál svému vtipu.

„Jenom mě mrzí, že tě neuvidím osobně, než odjedeš. Vracíme se zítra odpoledne. Fakt nemůžeš zůstat ještě den?“

„Nemůžu. Nestihl bych další spoj.“

Pohledem bloudil po pokoji a všímal si drobnějších detailů: zavěšených reproduktorů Bose, vonné svíčky Diptyque na stole a rozměrné knihy s fotografiemi – zřejmě měla naznačovat, že majitel bytu si zakládá na svém estetickém cítění. Neušlo mu ani to, že závěs je u podlahy trochu vyboulený.

„Slib mi, že se ozveš. Posílej maily, jak jen to půjde. Víš, jak jsem nervózní, když o sobě nedáváš vědět!“

Pohledem se vrátil k záhadnému předmětu za závěsem. Zvědavost byla silnější než lenost. Zvedl se a přešel k oknu. „Cože?

Jo, jasně, že se ozvu. Hned jak dorazím někam, kde bude signál.“ Odhrnul závěs a našel malého, černo-bílého plyšáka.

„Tak jo,“ ozvala se Anya spokojeně.

Zdvihl hračku a chvíli nechápal, co má vlastně představovat. „Ale nevyšiluj, když se na nějakou dobu odmlčím, ano?“ Otáčel ji ze strany na stranu. Že by to měla být kráva?

Najednou jím projel záchvěv poznání. Při pohledu na hračku se v něm probudily vzdálené vzpomínky a zalily ho jako přívál deště.

„Co myslíš tím nějakou dobu?“

Chvíli trvalo, než si uvědomil, na co se Anya ptá. Roztržitě se podíval na obrazovku a pokoušel se soustředit. „No... hm, asi tak pár týdnů. Možná budu občas na příjmu, ale nevím to jistě. Tak se neboj.“

„Chceš, abych ti posílala výsledky Chelsea?“

Díval se na hračku. Připadala mu důvěrně známá. „Jasně,“ zabručel roztržitě. „Ale ne když prohrajeme s Liverpoolem. Toho mě prosím ušetři.“

„Už jsi volal tátovi?“

Okamžitě se vrátil pohledem k obrazovce. V pozadí se ozval hlas.

„Přišel Henrik?“ zeptal se s nadějí v hlase.

„Neodbíhej od tématu. Volal jsi mu?“

Vzdychl. „Ne, ještě ne.“

„Ale zítra odlétáš!“

„Já vím. Ozvu se mu z letiště.“

„To bude pozdě.“

„Blbost. Budu tam trčet několik hodin, tak se aspoň budu mít čím zabavit.“

„Slib mi, že mu zavoláš!“

Protočil oči ke stropu. „Jasně, slibuju.“

Mlčela. Když se na ni podíval, bylo jí vidět na očích, že mu nevěří.

Pokrčil rameny a dodal: „Zavolej mu sama, když ti na něm tak záleží. Stejně tě měl vždycky radši než mě.“

„Víš dobře, že to není pravda,“ namítla tiše.

Henrik na ni znovu zavolal. Protočila panenky.

„Zní nějak naléhavě,“ podotkl Duffy.

„No jo, radši půjdu.“ Nadechla se, když se jejich pohledy setkaly. „Poslouchej...“

„Neboj.“

„Ale...“

„Já vím, co chceš říct. Neboj se, budu v pohodě. Hele, mám maskota pro štěstí.“ Ukázal jí plyšovou kravičku.

„Co to je?“ zasmála se. Naklonila se dopředu a málem se nosem dotýkala obrazovky, aby lépe viděla. „Vypadá to jako houbička na nádobí!“

„To se ti povedlo. Vždyť je skoro stejná jako... Mrňák.“

„Jako Mrňák?“ zopakovala pomalu.

„Jasně.“

„Duffy, vůbec netuším, o čem mluvíš?“

Zasmál se. „Lottie měla jako dítě plyšáka. Tahala ho všude s sebou a říkala mu Mrňák. A když říkám všude, tak myslím fakt všude!“

„A co jsi měl ty? Neviditelného kamaráda?“ uchechtla se.

Taky se usmál a pokrčil rameny. „Měl jsem ji.“

„Kde jsi tu věc vlastně vzal?“

„Našel jsem ji tady v bytě. Za závěsem. Zvláštní náhoda, nemyslíš?“

„Ani ne,“ odpověděla nevrle. „Asi ji tam zapomnělo nějaké dítě. I když podle toho, jak vypadá, to byla spíš hračka pro psa.“

Že by? Plyšák byl dost opotřebovaný, místy skoro prodřený. Držel ho v ruce a uvědomil si, že je mu to vlastně jedno. Tolik se podobal hračce ze vzpomínek na dětství. Sestra ho nedávala z ruky. Nosila ho do školy, na hřiště a spala s ním na polštáři... Jak to, že ho našel právě tady? Ve městě, v němž teď po tom nešťastném pádu Anyiny tchyně neměl co dělat a byl tu jen proto, že už nemohl na poslední chvíli změnit plán cesty. Že by znamení? „Vezmu si ho jako talisman pro štěstí,“ prohlásil vesele, ale nezdálo se, že by ji potěšil.

„Víš, že tě miluju?“ zeptala se.

„Vím, já tebe taky.“

Nadzdvihla obočí. „Víc než Margot Robbieovou?“

„Ne a nebuď směšná.“

Zasmála se a Duffy se přidal, i když věděl, že se za jejím smíchem skrývá strach. „Napíšu ti, až budu na místě.“

„Tak jo.“ V očích se jí zaleskly slzy. Snažila se s nimi bojovat, ale ne moc úspěšně. „Ahoj.“

„Měj se, Anyo.“ Ťukl na červené tlačítko a rychle zavřel oči. „Měj se.“

Zbytek jednodenního vídeňského pobytu se nekonečně vlekl. Neměl co dělat. Památky ho nezajímaly a nákupy taky ne. A nic jiného kromě koukání na hodinky se dělat nedalo. Neustále si připomínal, že tohle je jen nutná zastávka na cestě za blízcím se dobrodružstvím. Přestupní stanice, bez níž by se nedostal dál. Snažil se co nejvíc využít pohodlí pronajatého bytu. Sprchoval se a vědomě si vychutnával krásně teplou vodu. Uvařil si kávu s nappěněným mlékem. Ne proto, že by mu bůhvíjak chutnala, ale proto, že mohl. Objednal si z Uber Eats kuřecí arrabbiatu a jedl ji u stolu příjemně těžkým příborem z nerez oceli. Věděl, že v nejbližších měsících bude stolovat hlavně na korbách nákladáků

nebo v dřepu na kolenou. Věděl, že se několik týdnů nebude moci vykoupat. Pít bude vodu z řek a jakýkoliv místní alkohol mu způsobí halucinace nebo rovnou mdloby. Lehl si na postel a roztáhl se jako mořská hvězdice. Užíval si dotek měkké bavlny na holé kůži a věděl, že takhle volně se ve spacáku cítit nebude.

Díval se na nápis *Lovers* na protější stěně. Měl pocit, že se mu posmívá, protože si ještě nevychutnal poslední věc, kterou mu civilizace mohla nabídnout, tu nejdůležitější... Někoho, ke komu by se mohl přitisknout a v kom by se mohl ztratit.

Vzpomínka na flirt u dveří se ozvala s nebývalou silou. Celé odpoledne mu vrtala v hlavě jako svrbící místo, na které nedosáhne, aby se podrbal. Vstal z postele a díval se na vířící sněhové vločky. Mezitím napadlo několik centimetrů sněhu. Bylo už tři čtvrtě na deset. Měl by si dát ještě jednu sprchu. A pak půjde spát, rozhodl se. Možná se v posteli podívá na film. Má před sebou jednu noc, jeden telefonát a jeden let a pak už bude na cestě.

Sprcha, film a spát, tak by to bylo správné. Rychlovky na jednu noc navíc obvykle nebyly v jeho stylu. Ale na téhle situaci nic obvyklého nebylo.

Ještě chvíli zamyšleně postával, pak přešel bytem, vzal ze stolku klíče a nechal za sebou zaklapnout dveře. Seběhl dvě poschodí a zastavil se před bytem s mosazným číslem čtyři na dveřích. Zaklepal dřív, než si to stačil rozmyslet. Otevřela téměř okamžitě, jako by už čekala na druhé straně.

Podívala se na jeho bosé nohy a v očích jí zablýsklo. Jako by skutečnost, že se ani nezdržoval obouváním, prozrazovala, v jaké se ocitl krizi. „Jak se jmenuješ?“ zeptala se.

„Duffy.“

Prohlédla si ho pozorněji. „Máš smutné oči, Duffy.“ Přistoupila blíž a odvážně mu položila dlaně na tváře.